

РЕШЕНИЕ

№ 24537

гр. София, 22.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разглежда дело номер **8284** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано по касационната жалба на М. М. Б. срещу решение от 27.06.2024 г., постановено по НАХД № 5957/2024г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 24-4332-005510/19.03.2024 г., издадено от началник на сектор, ОПП-СДВР. Обосновават се съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Излагат се съображения за наличието на несъответствие относно дадената правна квалификация и изложената в наказателното постановление фактическа обстановка. Изтъква се, че в нарушение на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН в наказателното постановление не са описани обстоятелствата, при които твърдяното нарушение е извършен, нито доказателствата, които го потвърждават. Претендира се отмяна на обжалваното решение и произнасяне по съществото на правния спор с отмяна на наказателното постановление.

Ответникът - Началник на сектор, ОПП - СДВР, чрез процесуалния си представител, в депозирани по делото писмени бележки, изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 24-4332-005510 от 19.03.2024 г., издадено от началник сектор в ОПП - СДВР, с което на М. М. Б., на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл. 104а ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева и на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 ЗДвП за нарушение на чл. 137а, ал. 1 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното:

На 02.03.2024г. около 15:00 ч. М. Б. управлявал л.а. „М. С320” с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по Околовръстен път с посока на движение от [улица]към [улица], като непосредствено преди кръстовището по време на управление използва мобилен телефон без устройство позволяващо използването му без участието на ръцете и по време на движение е без поставен обезопасителен колан, с какъвто автомобилът е оборудван. Фактическата обстановка е непосредствено възприета от младши автоконтрольор в ОПП-СДВР, който, заедно с колега, се движи с патрулен автомобил до автомобила на Б.. Автомобилът е спрял за проверка. Съставен е АУАН серия GA№ 1215770.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното пред Софийския районен съд наказателно постановление. Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушенията, за които е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Въззивният съд е установил относимите факти и въз основа на тях правилно е приел, че на 02.03.2024г. около 15:00 ч. касаторът управлявал л.а. „М. С320” с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по Околовръстен път с посока на движение от [улица]към [улица]без поставен обезопасителен колан, с какъвто автомобилът е оборудван и използва мобилен телефон без устройство позволяващо използването му без участието на ръцете.

В хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване на правото на защита на нарушителя. Административнонаказателното производство е проведено законосъобразно, при съобразяване с изискванията на ЗАНН. Описаната в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление фактическа обстановка е правилно отразена, нарушените материалноправни норми са посочени точно, нарушенията са словесно правилно индивидуализирани и отговарят на установената фактическата обстановка, както в АУАН, така и в наказателното постановление. АУАН и наказателното постановление съдържат всички задължителни реквизити. Фактическото описание на нарушението отговаря на изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В тях ясно и точно са конкретизирани обстоятелствата, относими към всички признаци от обективната страна на санкционните състави на чл. 183, ал. 4, т. 6 и т.7 от ЗДвП.

Софийският районен съд правилно е приел, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП, която вменява в задължение на водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, да използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани. Санкцията за неизпълнение на това задължение е предвидена в чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП. Според хипотезата на чл. 137а, ал. 2, т. 2 от ЗДвП освободени от задължението за ползване на обезопасителен колан са лицата, чието физическо състояние не позволява неговото използване. За физическо състояние, което не позволява на лице - водач на МПС, да използва обезопасителен колан, следва да се приеме само състояние, при което поради обективни причини (стоящи извън субективните възприятия и желания на лицето) е невъзможно да се постави колан или поставянето на такъв би застрашило здравословното му състояние. От данните по делото не се установява, че по отношение на касатора са били налице изключенията, визирани в разпоредбата на чл. 137А, ал. 2 от ЗДвП. Моторното превозно средство, е било в движение и водачът му М. Б. е бил без поставен обезопасителен колан при наличие на такова оборудване. Правилно е установена фактическата обстановка, изводът на съда за доказаност на нарушението и неговото авторство, е съобразен със събраните писмени и гласни доказателства. Предвид императивната забрана на чл. 189з от ЗДвП разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН е неприложима в случая.

По отношение на съставомерността на второто нарушение: Съгласно разпоредбата чл. 104а от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен при наличие на устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Тази забрана е свързана изцяло с безопасността на движението и цели да елиминира предпоставките за извършване на пътно-транспортно произшествие, произтичащо от намалено внимание и невъзможност за адекватна реакция при необходимост. Безспорно е установено по делото, че касаторът е бил спрял именно поради обстоятелството, че докато управлявал автомобила е използвал мобилния си телефон

/без значение с каква цел, щом същият си е служил с него/ и в тази връзка впоследствие му е било наложено административно наказание. Всички обстоятелства, с оглед на които е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, са безспорно установени в съдебното производство въз основа на събраните по делото както гласни, така и писмени доказателства. Свидетелските показания на актосъставителя потвърждават извършеното нарушение. Поради това правилно е ангажирана отговорността на касатора по чл. 183, ал.4, т.6 от ЗДвП като наложената глоба е във фиксиран от закона размер.

По посочените съображения, касационният съд приема, че при постановяването на обжалваното решение не са допуснати нарушения на закона, представляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 63д, ал. 1, предл.2-ро от ЗАНН, своевременно заявеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно и следва да бъде уважено, като при съобразяване с предмета на делото и проведеното едно съдебно заседание с участието на представител на ответника се присъдят 80 лева - чл. 26е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3050 от 27.06.2024 г., постановено по НАХД № 5957/2024г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА М. М. Б., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата в размер на 80 (осемдесет) лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: